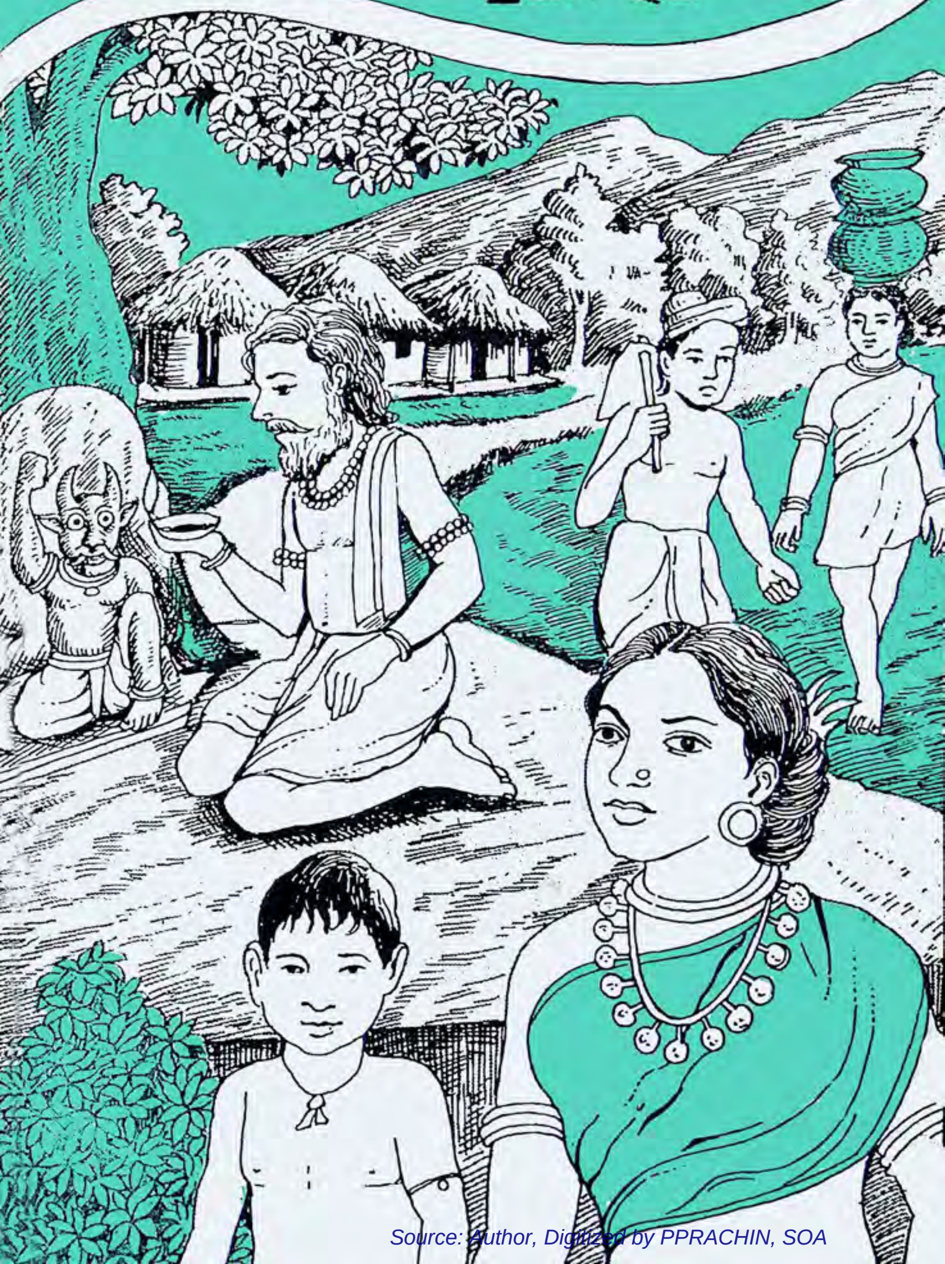
ଆମ ଲୋକ କଥା

ପ୍ରଥମ ଭାଗ

ଆମ ଲୋକ କଥା

ପ୍ରଥମ ଭାଗ

ଲେଖକ

ଭାଗୀରଥି ନେପାକ

ପ୍ରକାଶକ :

କୋଣାର୍କ ପବ୍ଲିଶର୍ସ

ବିନୋଦ ବିହାରୀ, କଟକ-୨

ଆମ ଲୋକ କଥା (ପ୍ରଥମ ଭାଗ)

ଲେଖକ :

ଭଗୀରଥି ନେପାକ

ପ୍ରକାଶକ :

ଚନ୍ଦ୍ର ଶେଖର ପାଣ୍ଡ
କୋଣାର୍କ ପବ୍ଲିଶର୍ସ
ବିନୋଦବିହାରୀ, କଟକ ୨

ପ୍ରଥମ ପ୍ରକାଶ :

୧୯୮୭

ମୁଦ୍ରଣ :

କୋଣାର୍କ ପ୍ରିଣ୍ଟର୍ସ
ଖଟ୍‌ବିନ୍ ସାହି
କଟକ-୮

ମୂଲ୍ୟ : ୪-୧୫
(ଚାରିଟଙ୍କା ପନ୍ଦର ପଇସା ମାତ୍ର)

ବହି ବିଷୟରେ

ଓଡ଼ିଶା ଏକ ବଡ଼ ଦେଶ । ଓଡ଼ିଶାର ଭାଷା ଓଡ଼ିଆ । ଓଡ଼ିଶାରେ ରହୁଥିବା ଲୋକ ଓଡ଼ିଆ । କିନ୍ତୁ ଏଥିରେ ଅନ୍ୟ ଲୋକମାନେ ବି ରହନ୍ତି । ଓଡ଼ିଆ ସଙ୍ଗରେ ସେମାନଙ୍କ ନିଜ ନିଜର ଭାଷା କହନ୍ତି । ଏହିପରି ଭାବରେ ଏଗାରଟି ଭାଷାର ଲୋକେ ଓଡ଼ିଶାରେ ରହନ୍ତି । ସେଥି ଭିତରୁ ଛଅଟି ଆଦିବାସୀ ଭାଷା ।

ଆଦିବାସୀମାନେ ଆଗରୁ ଓଡ଼ିଶାରେ ଥିଲେ । ପରେ ଅନ୍ୟମାନେ ଆସି ରହିଲେ । ଏବେ ମଧ୍ୟ ଏ ଦେଶରେ ପ୍ରାୟ ପ୍ରତି ଚାରିଜଣରେ ଜଣେ ଆଦିବାସୀ । ଓଡ଼ିଶା ଏକ ଆଦିବାସୀ ବହୁଳ ଦେଶ ।

ଆମ ଓଡ଼ିଶାରେ ବା'ଷଠି ପ୍ରକାର ଆଦିବାସୀ । ରହନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଶବର, କନ୍ଧ, କୋଲ୍ହ, ଗଣ୍ଡ, ବଂଝାଲି, ଗଣ୍ଡ ଆଦି ଜାତି ପ୍ରଧାନ ।

ଆଦିବାସୀ ଓ ଅଣଆଦିବାସୀମାନେ ମିଶି ଏକାଠି ରହିଲେ । ଏମାନେ ତାଙ୍କଠାରୁ କିଛି ଶିଖିଲେ ସେମାନେ ଏମାନଙ୍କଠାରୁ କିଛି ଶିଖିଲେ । ଆମ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା, ଚାଲିଛି ଦୁଇର ମିଶାମିଶି ।

'ଲୋକକଥା' ହେଲା ଲୋକଙ୍କର କଥା । ଏହା ଲୋକ ମୁଖରେ ଥାଏ । ଲେଖା ହୋଇ ନ ଥାଏ । ପିଲାମାନେ ବଡ଼ମାନଙ୍କ ଠାରୁ ମନେ ରଖନ୍ତି । ପୁଣି ସେମାନେ ଅନ୍ୟ-ମାନଙ୍କୁ ଶୁଣାନ୍ତି । ଏହିପରି ଭାବରେ ଲୋକକଥା ପୁରୁଷ ପୁରୁଷ ଧରି ଗଢ଼ିଚାଲେ ।

ଓଡ଼ିଶାରେ ଏପରି ଏକ ଠାଁ, ମନ୍ଦିର, ପାହାଡ଼, ଦେବ-ଦେବୀ ନାହିଁ, ଯାହା ଉପରେ ଲୋକ କଥା ନାହିଁ । ଶୁଣା କଥା, ଦେଖା କଥା, ପଢ଼ା କଥା, ଜଣା କଥା···ସବୁ କଥାକୁ ନେଇ ଲୋକକଥା ।

କଥାରେ ଅଛି—

କହି ଜାଣିଲେ କଥା ସୁନ୍ଦର
ବାନ୍ଧି ଜାଣିଲେ ମଥା ସୁନ୍ଦର ।

ଇଏବି ଏକ ଲୋକ କଥା ।

ତେବେ ଲୋକକଥା ସବୁ ସତ ବୋଲି କୁହାଯାଇ ନପାରେ । ଲୋକେ ବିଶ୍ୱାସ କଲାପରି ଏହା କୁହାଯାଏ । କିନ୍ତୁ ସବୁତକ ମିଛ ବୋଲି କହି ଉଡ଼ାଇ ଦିଆଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଲୋକକଥାରୁ ଅସଲ ସତ କଥା ବାହାରେ ।

ଓଡ଼ିଶାର ବହୁ ଅଞ୍ଚଳରେ ଲୋକ କଥା ଏକାଠି କରି ଲୋକଙ୍କ ପାଖକୁ ପଠାଇଛି । ଭାବୁଛି, ଏହା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆନନ୍ଦ ଦେବ ।

ଲେଖକ

ସୂଚୀ

ବିଷୟ	ପୃଷ୍ଠା
ବୁଢ଼ୀ ଲଙ୍କାମରିଚ ଗଛ ହେଲା	୧
ମଣିଷ ଓ ପଶୁ	୭
କାଉ ରଙ୍ଗ କଳା ହେଲା	୧୦
ମାରୁ ଇନ୍ଦ୍ର ଧନୁ ହେଲା	୧୫
ମାଙ୍କଡ଼ ପଛ ଲାଲ ହେଲା	୧୯
ନିଆଁ କେମିତି ବାହାରିଲା ..	୨୨
ବାଘ ମଣିଷର ବଇରୀ ହେଲା	୨୫
ଦୁଇ ଭଉଣୀ କଥା	୩୦

ବୁଢ଼ୀ ଲଙ୍କାମରିଚ ଗଛ ହେଲା

ଶହ ଶହ ବର୍ଷ ତଳର କଥା—

ଓଡ଼ିଶାର ସମ୍ବଲପୁର ପଟେ ଗୋଟିଏ ଗାଁ ଥିଲା । ସେ ଗାଁର ନାଁ 'ବାଙ୍ଗରପାଣି' । ସେଇଠି ଆଦିବାସୀ ବିଞ୍ଝାଲମାନେ ରହୁଥିଲେ ।

ଗାଁ ମଝିରେ ବୁଢ଼ୀଟିଏ ରହୁଥାଏ । ସେ ବଡ଼ ସୁଖରେ ଥାଏ । ଘରେ ପୁଅ, ଝିଅ, ନାତି ନାତୁଣୀ । ବହୂମାନେ ଶାଶୁ ବୁଢ଼ୀକୁ ଭଲରେ ରଖିଥାନ୍ତି । ସେ ଯାହା କଲେ କେହି କିଛି କହନ୍ତି ନାହିଁ । ବୁଢ଼ା ବି ଖୁବ୍ ଭଲ ଲୋକ । ବୁଢ଼ୀକୁ ଆଦର କରୁଥାଏ ।

ବୁଢ଼ୀର କ୍ରମେ ଗରବ ବଢ଼ିଲା । ଗୋଟିଏ ଜାଗାରେ ବସି ରହିଲା । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଗାଳି ଗୁମାନ କଲା ।

ତାର କଥା ଶୁଣି ଗାଁ ଲୋକେ ବିରକ୍ତ ହେଲେ । ତା' ଘରକୁ ଯିବା ଆସିବା କଲେ ନାହିଁ । ଆଗ ପରି ଆଉ ତାକୁ ପ୍ରଶଂସା କଲେ ନାହିଁ ।

ବୁଢ଼ୀ ଗାଁ ଲୋକଙ୍କ ନାଁରେ ମିଛ ସତ କହି ବୁଲିଲା । ଏହା ଦେଖି ଗାଁ ଲୋକେ ତା କଥା ଶୁଣିଲେ ନାହିଁ । ତଥାପି ବୁଢ଼ୀର ଢଙ୍ଗ ବଦଳିଲା ନାହିଁ । ଘରେ ଧନର ଅଭାବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଲୋକଙ୍କୁ ପଚାରିଲା ନାହିଁ ।

ଦିନେ ହଠାତ୍ ବୁଢ଼ା ବେମାରରେ ଆରପାରିକୁ ଚାଲିଗଲା । ସେ ବର୍ଷ ଫସଲ ଭଲ ହେଇ ନ ଥାଏ । ଘରର ଖାଇବା ଜିନିଷ ସରିଗଲା । ପୁଅ ବୋହୂମାନେ କାମ କରି ପେଟ ପୋଷିବାକୁ ଯିଏ ଯୁଆଡ଼େ ଚାଲିଗଲେ । ସେମାନେ ଆଉ ବୁଢ଼ୀ ପାଖକୁ ଫେରିଲେ ନାହିଁ । ବୁଢ଼ୀର ଏଣିକି ମନ୍ଦ ଦଶା ପଡ଼ିଲା । ଦୁଃଖ ପରେ ଦୁଃଖ ମାଡ଼ି ଆସିଲା ।

ବୁଢ଼ୀ ଏକୁଟିଆ ବସି ଭାବି ହେଉଥାଏ । ଆହା, ଘରେ କେତେ ଲୋକ ଥିଲେ । କେତେ ଦରବ ଥିଲା । ଘରଟା ସବୁ କଥାରେ ପୂରିଥିଲା । ଏବେ କେହି ନାହିଁ । କିଛି ନାହିଁ । ସେ ଏକୁଟିଆ ବସିଛି । ଆଗକୁ ପଛକୁ କେହି ନାହାନ୍ତି ।

ବୁଢ଼ୀ ମନ ଦୁଃଖରେ ମହାଦେବ ଦେଉଳକୁ ଗଲା । ଠାକୁରଙ୍କୁ ମୁଣ୍ଡିଆ ମାରି ଦୁଃଖ ଜଣାଇଲା । କହିଲା, ହେ ଠାକୁର ! ଦୁଃଖ ନେଇ ସୁଖ ଦିଅ । ବୁଢ଼ୀ ହେଲିଣି । ଆଉ କେତେ ଦିନ ଜୀଇବି ! ଭଲରେ ଭଲରେ ଦିନ କଟିଯାଉ ।

ମହାଦେବ ଦେଉଳରେ ଥାଏ ମାଳି ପୁରୋହିତ । ବୁଢ଼ୀ ହାତରେ ପାଦୁକ ଦେଇଲେ । କହିଲେ, ଠାକୁରଙ୍କୁ

ମାନ । ଭଲ କାମ କର । ଭଲ କାମ କଲେ ଠାକୁର ଖୁସି ହେବେ । କାମଧାମରେ ମନ ଲଗାଅ । ପଛ କଥା ଭୁଲି ଯାଅ । ଭଲରେ ରହିବ ।

ବୁଢ଼ୀ ସେହି ଦିନଠୁ କାମଧାମ କଲା । ଗାଁ ଲୋକଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ମିଳିମିଶି ଚଳିଲା । କାହାରି ସଙ୍ଗରେ ଗାଳି ମନ୍ଦ ହେଲା ନାହିଁ । ଲୋକେ ପୁଣି ବୁଢ଼ୀ ଘରକୁ ଯିବା ଆସିବା କଲେ । ଭଲରେ ମନ୍ଦରେ ପଚାରିଲେ ।

ବରଷ ଦୁଇଟା ଭିତରେ ବୁଢ଼ୀର ଅବସ୍ଥା ବଦଳିଗଲା । ସେ ପୁଣି ଭଲରେ ରହିଲା । ବାଲବାଡ଼ି କଥା ବୁଝିଲା । ହଳ ହଳିଆ ରଖିଲା । ଗାଁ ଲୋକଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ମିଳିମିଶି ଚଳିଲା । ନିତିଦିନ ମହାଦେବଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କଲା । ଦାନ ପୁଣ୍ୟରେ ମନ ଦେଲା ।

ଏହିପରି କିଛି ଦିନ କଟିଗଲା । ପୁଣି ଯେଉଁ କଥା ସେହି କଥା । ବୁଢ଼ୀର ମନରେ ଗରବ ଆସିଲା । ଭାବିଲା, ସୁଖରେ ସୁଖରେ ଚଳିବ । ଆଉ ଦୁଃଖ ଯୋଗ ନାହିଁ । ଯାହା ଭୋଗିଥିଲା, କଟିଗଲା ।

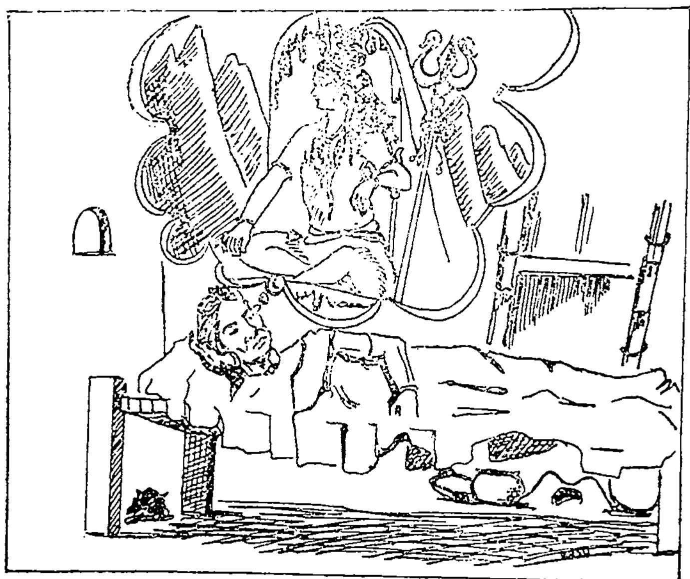
ସେ ଏଣିକି ଖାଲି ଗରଗର ହେଲା । ଗାଁ ଲୋକଙ୍କୁ ଗାଳି ମନ୍ଦ କଲା । ଗାଁ ପିଲାଙ୍କୁ ପାଖ ପୂରାଇଲା ନାହିଁ । ବିପଦ ଆପଦରେ ସାହାଯ୍ୟ କଲା ନାହିଁ । ହଳ ବଳଦ ମାଗିଲେ ଦେଲା ନାହିଁ । ହାତ ଟେକି ଭିକ ମୁଠେ ବି ଦେଲା ନାହିଁ । କଳି କଜିଆରେ ଦିନ କାଟିଲା । କାମ ଧାମ ବି କଲା ନାହିଁ ।

ବୁଢ଼ୀର ବ୍ୟବହାର ଦେଖି ଗାଁ ଲୋକେ ରାଗିଲେ । ତାକୁ ଆଉ ଘରେ ପୂରାଇଲେ ନାହିଁ ।

ବୁଢ଼ୀ ନିଜ ଘରେ ପଡ଼ି ରହି ହକର ବକର ହେଉଥାଏ ।

କ୍ରମେ ସେ ଅନ୍ଧୁଣୀ ହୋଇଗଲା । ଏଥର ସେ ମହାଦେବଙ୍କୁ ବି ଗାଳି ଦେଲା ।

ମହାଦେବ ତାକୁ ସପନରେ ଦେଖାଦେଲେ । ସେ କହିଲେ, ଏ କ'ଣ କଲୁ ? ମାଳି ପୁରୋହିତର କଥା ମାନି

ଭଲରେ ଚଳୁଥିଲୁ । ସମସ୍ତେ ତୋତେ ଭଲ ପାଉଥିଲେ । ମୁଁ ତୋ ଉପରେ ଖୁସି ହୋଇ ତୋର ଭଲ କରୁଥିଲି । ଦିନ କେଇଟା ଭିତରେ ପୁଣି ବଦଳି ଗଲୁ । ସମସ୍ତଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ କଳି କଜିଆ କଲୁ । କାହାର ଉପକାର କଲୁ ନାହିଁ ।

ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମୁଁ ଭଲ ପାଏଁ । ସେମାନଙ୍କୁ ବ ପାଖରେ ପୂରାଇଲୁ ନାହିଁ । ତୋତେ ସମସ୍ତେ ଖରାପ କହିଲେ ।

ମହାଦେବ ପୁଣି କହିଲେ, ତୋ ଉପରେ ମୁ ଖୁସି ନୁହେ । ଯାହା କରିବୁ, ତାହା ପାଇବୁ । ମାଣ୍ଡିଆ ବୁଣି ଧାନ ପାଇବୁ କିପରି ? ଯିଏ ଖରାପ କାମ କରେ ତାକୁ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗିବାକୁ ହୁଏ । ତୁ ଆର ଜନମରେ ଲଙ୍କା ଗଛ ହେବୁ ।

ମହାଦେବଙ୍କ କଥାରେ ବୁଢ଼ୀ ମଲାପରେ ଲଙ୍କା ମରିଚ ଗଛଟିଏ ହେଲା ।

ମଣିଷ ଓ ପଶୁ

ସଉରମାନଙ୍କ ଦେବତା ହେଉଛନ୍ତି କଟିଂ । ସେ ସାରା ସଂସାର ଗଢ଼ିଛନ୍ତି ।

କଟିଂ ଆଗେ ପୃଥିବୀ ତିଆରି କରେ । ତାପରେ ପଶୁ ଓ ମଣିଷମାନେ ତିଆରିଲେ । ପଶୁ ଓ ମଣିଷମାନଙ୍କୁ ଏକାଠି ରଖିଲେ ।

ସେତେବେଳେ ପଶୁମାନେ କଥା କହି ପାରୁଥିଲେ । ପଶୁ ଓ ମଣିଷମାନେ ଏକାଠି ରହିଲେ । ଏକାଠି ରହି ସୁଖଦୁଃଖ ହେଲେ । ଭାଇ ଭାଇ ପରି ଚଳିଲେ ।

କିନ୍ତୁ ଥରେ ପଶୁ ଓ ମଣିଷମାନଙ୍କ ଭିତରେ କଳିଗୋଳ ହେଲା । ସେ କଳିଗୋଳ ବଢ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲା । ମଣିଷମାନେ ପଶୁମାନଙ୍କୁ କଡ଼ାକଡ଼ା କଥା କହିଲେ । ପଶୁମାନଙ୍କୁ ଅପମାନ ହେଲା । ସେମାନେ ଆଉ ମଣିଷଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଏକାଠି ରହିବାକୁ ମନ କଲେ ନାହିଁ । ମଣିଷମାନେ ରହୁଥିବା ଘରଦ୍ୱାର, ଗାଁଗଣ୍ଡା ଛାଡ଼ି ବଣକୁ ଚାଲିଗଲେ ।

ପଶୁମାନେ ତେଣିକି ବଣରେ ରହିଲେ । ବଣ ସେମାନଙ୍କ ଘର ହେଲା ।

ସବୁଦିନ ସବୁକଥା ରହେନାହିଁ । ଆଜିର କଥା କାଲିକି ବାସି ହୁଏ ।

ଦିନ କେଇଟା ପରେ ମଣିଷ ଓ ପଶୁମାନେ ସେମାନଙ୍କ କଳିଗୋଳ କଥା ଭୁଲିଗଲେ ।

ପଶୁମାନେ ଆଗପର ମଣିଷଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ କଥା ହେଲେ ମଣିଷମାନେ ବଣକୁ ଯିବାଆସିବା କଲେ ।

କିନ୍ତୁ ଥରେ କିଟିଂ ଦେବତା ବଣରୁ ମୂଷାଟିଏ ଧରି ଆଣି ସଉରମାନଙ୍କୁ ଦେଲେ । କହିଲେ, ମୂଷାକୁ କାଟି ମାଂସ କରି ଖାଅ ।

ଆଗରୁ ସଉରମାନେ ମୂଷା କି ପଶୁମାଂସ ଖାଉ ନଥିଲେ । କିନ୍ତୁ କିଟିଂ ଦେବତା କହିବାରୁ ମୂଷାକୁ କାଟି, ରାନ୍ଧି ଖାଇଲେ । ମୂଷା ମାଂସ ସୁଆଦ ଲାଗିଲା । ତେଣିକି ସେମାନେ ବଣରୁ ମୂଷାଧରି ଖାଇଲେ ।

ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ସଉରମାନଙ୍କ ମୂଷା ମାରି ଖାଇବା କଥା ଜଣାପଡ଼ିଗଲା । ପଶୁମାନେ ଏହା ଶୁଣି ଡରିଲେ । ଭାବିଲେ, ମଣିଷମାନେ ସେମାନଙ୍କୁ ବି ଖାଇଯାଇ ପାରନ୍ତି । ଏହାଭାବି ପଶୁମାନେ ମଣିଷଙ୍କୁ ଶତ୍ରୁ ବୋଲି ଭାବିଲେ ।

× ×

ଥରେ ଏକ ସଉରା ଯୁବକର ବାହାଘର ଠିକ୍‌ହେଲା । ବାହାଘର ପାଇଁ ସଉର ସ୍ତ୍ରୀ ପୁରୁଷମାନେ କାମଧାମରେ ଲାଗି ପଡ଼ିଲେ । ସେମାନେ ବଣକୁ ଯାଇ କାଠ, ପତ୍ର ଫଳ ମୂଳ ଖୋଜି ଆଣିଲେ ।

ସଉରମାନଙ୍କର ପାଟିତୁଣ୍ଡ ଶୁଣି ପଶୁମାନେ ଭୟ-କଲେ । ସେମାନେ ନିଜ ନିଜ ବସାରେ ଲୁଚି ରହିଲେ । ମନକୁ ମନ କହିହେଲେ, କେତେବେଳେ କଣ ଘଟିବ କହି ହେବ ନାହିଁ । ବୁଲାବୁଲା ନକରି ଲୁଚି ରହିଲେ ଭଲ । ବିପଦ କଟିଯିବ ।

ସଉର୍ ବାଳକାମାନେ ବଣରେ ବୁଲିବୁଲି ପତର ତୋଳୁଥାନ୍ତି । ଶିଆଳି ପତର ଦେଖି ସେମାନଙ୍କର ଲୋଭ ହେଲା । ସେମାନେ ଶିଆଳି ଲତା ଭିତରେ ପଶିଗଲେ ।

ଶିଆଳି ଲତା ଉହାଡ଼ରେ ବାର୍‌ହା ବସାଥାଏ ।

ବାର୍‌ହା ଛୁଆମାନେ ଲତାମୂଳେ ଆରାମ କରୁଥିଲେ । ସଉର୍ ଝିଅଙ୍କର ପାଟିଶୁଣି ସେମାନେ ରାଗିଗଲେ ଓ ଖରାପ କଥା କହି ଗାଳିଦେଲେ ।

ସଉର୍ ଝିଅମାନେ ବାର୍‌ହା ଛୁଆମାନଙ୍କର ଗାଳିଶୁଣି ରାଗିଗଲେ । ସେମାନେ ବାର୍‌ହାଛୁଆଙ୍କ ଉପରେ ମାଡ଼ିବସି ସେମାନଙ୍କ ଜିଭ କାଟିଦେଲେ ।

ସେହି ଦିନଠାରୁ ବାର୍‌ହା ମାନେ କଥାକହି ପାରିଲେ ନାହିଁ ।

ଏହାପରେ ବାର୍‌ହାଛୁଆଙ୍କର ମାଆ ଆସି ଶିଆଳି ଲତାମୂଳେ ପହଞ୍ଚିଲା । ସେ ଦେଖିଲା ତା ପିଲାଙ୍କର ଜିଭ କଟା ହୋଇଛି । ପାଟିରୁ ଧାର ଧାର ହୋଇ ରକ୍ତ

ବାହାରୁଛି । ସେମାନେ ଆଉ କଥା କହି ପାରୁନାହାନ୍ତି । ସେ ବୁଝିଗଲା, ଏହା ମଣିଷମାନେ କରିଛନ୍ତି ।

ମା' ମନ ସମ୍ଭାଳେ କେତେବେ ? ସେ ଯାଇ କ୍ରିଟିଂ ଦେବତାଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଲା । କହିଲା, ମଣିଷମାନେ ଖୁବ୍ ଦୁଷ୍ଟ । ଆମକୁ କଷ୍ଟ ଦେଉଛନ୍ତି । ଆମକୁ ହଇରାଣ କରିବାରୁ ଆମେ ବଣକୁ ଚାଲି ଆସିଲୁ । ଏବେ ବଣକୁ ଆସି ଆମ ପିଲାଙ୍କର ଜିଭ କାଟିଲେ । ଆମେ କଣ କରିବୁ ? ଆମ କଥା ବୁଝନ୍ତୁ ।

ଏତିକିବେଳେ ବଣର ଅନ୍ୟ ପଶୁମାନେ ବି କ୍ରିଟିଂ ଦେବତାଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଗଲେ । ସମସ୍ତେ ମଣିଷମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ କହିଲେ ।

କ୍ରିଟିଂ ଦେବତା ସବୁ ପଶୁଙ୍କର କଥା ମନଦେଇ ଶୁଣିଲେ । ସବୁକଥା ଶୁଣିସାରି କହିଲେ, ତୁମେ ପଶୁଜାତି । କଥାର ଭଲମନ୍ଦ ବୁଝନାହିଁ । ମଣିଷଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ଏକାଠିଥିଲ । ସେମାନଙ୍କୁ ଅଯଥାରେ ଗାଳିଗୁଲଜ କଲ । ସେମାନେ ସେଥିପାଇଁ ରାଗିଗଲେ । ଆଗର ଭଲଭାବ ରହିଲା ନାହିଁ । ଯାହାହେଲା ସେଥିପାଇଁ ଭାବନାହିଁ । ଏଣିକି ମଣିଷମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରନାହିଁ । ତେଣିକି ମଣିଷମାନେ ତୁମକୁ ଡରିବେ ।

ସେହିଦିନ ଠାରୁ ପଶୁମାନେ କ୍ରିଟିଂ ଦେବତାଙ୍କ ଆଗରେ ପଣ କଲେ, ମଣିଷମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ଆଉ କେବେହେଲେ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବେ ନାହିଁ । ସେମାନେ ଏବେ ବି ସେମାନଙ୍କ ପଣ ରଖିଛନ୍ତି ।

* * *

କାଉ ଡିଙ୍ଗା କଳା ହେଲା

ଈଶ୍ୱର ପୃଥିବୀ କଲେ । ମଣିଷ, ପଶୁ, ପକ୍ଷୀ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏକାଠି ରଖିଲେ । ତା'ପରେ ହାଲିଆ ହୋଇଗଲେ । ମଣିଷକୁ କହିଲେ, ପୃଥିବୀର ଭାର ତୋତେ ଦେଇ ଯାଉଛି । ସମସ୍ତଙ୍କ କଥା ବୁଝିବୁ । ଏହାପରେ ହାଲିଆ ମାରିବାକୁ ସରଗକୁ ଗଲେ ।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କଥାମାନି ମଣିଷ ସବୁ କଥା ବୁଝିଲା । ସମସ୍ତଙ୍କର ସୁଖଦୁଃଖ କଥା ବୁଝିଲା । ସମସ୍ତେ ମଣିଷକୁ ମାନ୍ୟକଲେ । ତା' କଥା ମାନି ଚଳିଲେ ।

ମଣିଷ ଦିନେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଡକାଇ ସଭାକଲା । କହିଲା, ଖାଲି ଖାଇପିଇ ମଉଜରେ ଦିନ କଟାଇଲେ ଭଲ ହେବ ନାହିଁ । ପୃଥିବୀର ଭଲ ପାଇଁ ସମସ୍ତେ କିଛି କିଛି କାମ କରିବା । ଆମକୁ ଯିଏ ଜନମ ଦେଲା, ସେହି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କଥା ଭାବିବା । ସକାଳୁ ଉଠିବା ମାତ୍ରେ ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ଦଣ୍ଡବତ ହେବା । ଏହା କଲେ ଭଲରେ ଦିନ କଟିଯିବ ।

ସମସ୍ତେ ଜଣେ ଜଣେ ହୋଇ ଆସି ମଣିଷ ଆଗରେ ଛିଡ଼ାହେଲେ । କହିଲେ, ତୁମେ ଭଲକଥା କହୁଛ । ତୁମକଥା ମାନି ଚଳିବୁ ।

ସେ ଦିନ ଦେଖାଗଲା, 'କାଉ' ସେ ସଭାକୁ ଆସି ନାହିଁ ।

ସେତେବେଳେ କାଉର ରଙ୍ଗ କଳା ନହୋଇ ଧଳାଥିଲା । ସେ ଖୁବ୍ ସୁନ୍ଦର ଦେଖା ଯାଉଥିଲା । ତାର ରୂପ ପାଇଁ ଗର୍ବ କରୁଥିଲା । ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ଖାତିର ନ କରି ନିଜ ମନରେ ଚଳୁଥିଲା ।

ଖାଲି ସେତିକି ନୁହେଁ, କାଉଥିଲା ନିପଟ୍ଟ ଅଳସୁଆ । କାମଧାମ ନ କରି ଶୋଇ ରହୁଥିଲା । ବେଳ ଘଡ଼ିଏ ନ ହେଲେ ଉଠୁ ନଥିଲା । ସେ ମଣିଷକୁ ବି ଖାତିର କରୁ ନ ଥିଲା । ତେଣୁ ସଭାକୁ ଆସିଲା ନାହିଁ ।

ପରଦିନ ମଣିଷର କଥାମାନି ସକାଳୁ ସମସ୍ତେ ଏକାଠି ହେଲେ । ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଧ୍ୟାନ କଲେ । ଭଲକାମ

କରିବାକୁ କହିଲେ । କିନ୍ତୁ ଏ ସଭାରେ କାଉ ହାଜର ହେଲା ନାହିଁ । ତେଣୁ ଓ ବଗ ପାରା ଦୁହେଁ ମିଶି କାଉକୁ ଖୋଜିବାକୁ ଗଲେ ।

ବଗ ଓ ପାରାକୁ ଦେଖି କାଉ ବିରକ୍ତ ହେଲା । ତଥାପି ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ସଭାକୁ ଆସିଲା । ସଭାର ଗୋଟିଏ କଡ଼ରେ ବସି ଖାଲି ଢୁଲାଇଲା ।

କାଉ ଢୁଲାଉଥିବା ଦେଖି ଅନ୍ୟମାନେ ହସିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ହସ ଶୁଣି ରାଗିଯାଇ କାଉ ପଳାଇ ଗଲା ।

ତହିଁ ଆରଦିନ କାଉ ପୁଣି ସେହି ଭୁଲ କଲା । ସେ ସକାଳ ସଭାକୁ ନ ଆସି ବରଗଛ କୋରଡରେ ଲୁଚି ରହିଲା । ମଣିଷର ଆଦେଶରେ ଛୁଆଣ ତାକୁ ଖୋଜିବାକୁ ଗଲା । ବରଗଛ କୋରଡ଼ରେ କାଉକୁ ଦେଖି ଡାକିଲା । କାଉ କିନ୍ତୁ ମାନିଲା ନାହିଁ । ସେ ଆସି ମଣିଷକୁ ଏ କଥା ଜଣାଇ ଦେଲା ।

ମଣିଷ କାଉର ଗର୍ବ ଦେଖି ରାଗିଗଲେ । ସେ ଅନ୍ୟ ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କୁ କହିଲା, ବରଗଛ ଚାରିପଟେ କୁଟା କାଠି ଜମା କରି ନିଆଁ ଲଗାଇଦିଅ । ଦେଖିବା, ସେ କଣ କରିବ ।

ମଣିଷର କଥାମାନି ସମସ୍ତେ ବରଗଛ ପାଖକୁ ଗଲେ । କୁଟା କାଠି ଜମାଇ ନିଆଁ ଲଗାଇ ଦେଲେ ।

ଏଥର କାଉ ଯାଏ କୁଆଡ଼େ ? ଧୂଆଁରେ ସେ କଲବଲ ହେଲା । ବରଗଛର କୋରଡ଼ ଛାଡ଼ି ଜୀବନ

ବିକଳରେ ଉଡ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲା । କାଉ ବଂଚିଗଲା ସତ, କିନ୍ତୁ ନିଆଁ ଧାସରେ ତାର ଗୋରା ଦେହ ପୋଡ଼ା କାଠ ପରି କଳା ପଡ଼ିଗଲା, ଖାଲି ସେତିକି ନୁହେ, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମୁଣ୍ଡିଆ ମାରି କ୍ଷମା ମାଗିଲା ।

ସମସ୍ତେ ତା କଥା ବିଚାର କଲେ । କହିଲେ କାଉରେ, ତୁ ଆଉ ଅଧିକ ବେଳ ଶୋଇବୁ ନାହିଁ । ସମସ୍ତେ ଉଠିବା ଆଗରୁ ଉଠି, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଯାଇ ଉଠାଇବୁ । ତୋତେ ଏଇ ଦଣ୍ଡ ଦିଆଗଲା ।

କାଉ ଆଉ ଅମାବନଆଁ ହୋଇ ପାରିଲା ନାହିଁ । ପାହାନ୍ତା ପହରୁ ଉଠିପଡ଼ି ଘର ଘର ବୁଲିଲା । 'କାଆ କାଆ' ରାବ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଉଠାଇଲା । ଏତେ ଦିନକେ ଗରବ ଭାଙ୍ଗିଲା ।

ସେହି ଦିନଠୁ ତା' ଦେହ କଳା ହୋଇ ରହିଲା । ଯେତେ ଯାହା କଲେ ବି ଆଉ ଆଗର ପରି ଧଳା ଦେଖା ଗଲା ନାହିଁ ।

ମାରୁ ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁ ହେଲା

ଅନେକ ଦିନ ହୋଇ ଗଲାଣି ।

ସଉରା ଦେବତା କିଟିଂ ତାଙ୍କ ପୁଅ, ଝିଅ, ପରିବାର ନେଇ ଘର କରି ରହୁଥିଲେ । ତାଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ମାନୁଥିଲେ ।

କିଟିଂ ଦେବତାଙ୍କର ପୁଅଟିଏ ଥିଲା । ତା ନାଁ 'ମାରୁ' । ପୁଅ ମାରୁକୁ କିଟିଂ ଖୁବ୍ ଭଲ ପାଉଥିଲେ ।

ମାରୁ ଭଲ ପିଲାଟିଏ ଥିଲା । ତା ରୂପ ଯେମିତି ଗୁଣ ସେମିତି । ସେ ଧନୁଶର ଚଳାଇବା ଶିଖିଲା । ବଡ଼ ହୋଇ ଧନୁଶର ଚଳାଇବାରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବଳି ପଡ଼ିଲା । ଚାରିଆଡ଼େ ତାର ନାଁ ହେଲା ।

ମାରୁକୁ ଜୁଆଇଁ କରିବାକୁ ସମସ୍ତେ ମନ କଲେ । ବଡ଼ ବଡ଼ ଘରୁ ବିବାହ କରିବା ପାଇଁ ଖବର ଆସିଲା । ଶେଷରେ 'ରୁଆଗାଁ'ର ମୁଖିଆ ତା ବଡ଼ ଝିଅ ପାଇଁ ଖବର ପଠାଇଲା । କିଟିଂ ଏଥିରେ ରାଜି ହେଲେ । ରୁଆଗାଁର ମୁଖିଆ ରାମ ସଉରାର ନାଁ ଥିଲା । ତା' ବଡ଼ ଝିଅ ବି ରୂପରେ ଗୁଣରେ ଥିଲା ।

କିଟିଂ ଖୁବ୍ ଭଲ ଭାବରେ ପୁଅ ମାରୁର ବାହାଘର କଲେ । ଗାଁ ସାରା ଭୋଜି ଖାଇଲେ । ମାରୁ ଓ ତାର ସ୍ତ୍ରୀ ସୁଖରେ ଘର କଲେ । ଚାହୁଁ ଚାହୁଁ ଦଶ ବର୍ଷ କଟିଗଲା ।

ରୁଆଗାଁର ମୁଖିଆ ରାମ ସଉରାର ଆଉ ଗୋଟିଏ ଝିଅ ଥିଲା । ରାମ ସଉରା ତା' ପାଇଁ ବି ବର ଠିକ୍ କଲା । ବାହାଘର ଆଗରୁ ବଡ଼ ଝିଅ ବଡ଼ ଜୁଆଇଁକୁ ଡାକରା

ଆସିଲା । ଦୁହେଁ ସଜବାଜ ହୋଇ ରାମ ସଉରା ଘରକୁ ଗଲେ ।

ବାହାଘର ଦିନ ରାମ ସଉରା ଘରେ ଭୋଜି ହେଲା । ବରଯାତ୍ରୀ ଦଳ ବାଜା ବଜାଇ ଆସିଲେ । କିନ୍ତୁ କ'ଣ ହେଲା କେଜାଣି, ମାରୁ ଓ ତା' ଶଶୁର ରାମ ସଉରା ଭିତରେ ଝଗଡ଼ା ହେଲା । ରାମ ସଉରା ରାଗିଯାଇ ଜୁଆଁଇକୁ ଏମିତି ମାଡ଼ ମାରିଲା ଯେ ମାରୁ ସେଇଠି ମରିଗଲା ।

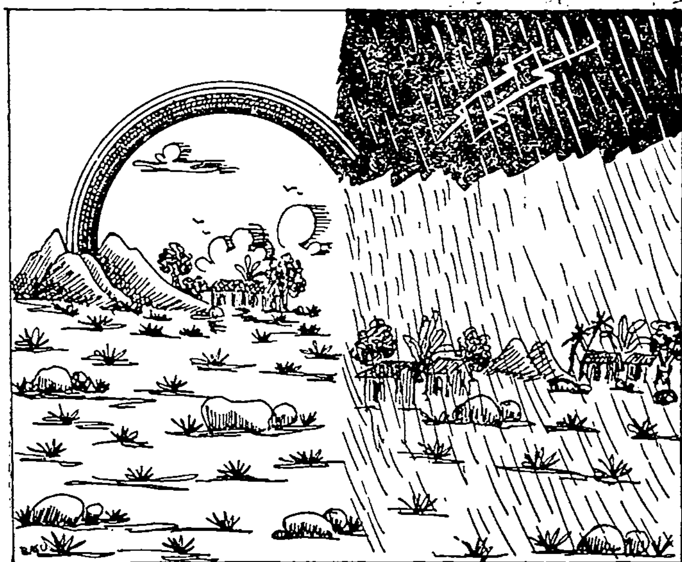
ମାରୁର ସ୍ତ୍ରୀ ଏହା ଦେଖି ମାରୁର ମଲା ଦେହକୁ ଧରି ଭୋ ଭୋ ହୋଇ କାନ୍ଦିଲା ।

କଟିଂ ପାଖକୁ ଖବର ଗଲା । ସେ ପୁଅର ମଲା ଖବର ପାଇ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ରାମ ସଉରା ଘରେ ହାଜର ହେଲେ । ପୁଅର ଶବ ଓ ବହୂର କାନ୍ଦ ଦେଖି ଦୁଃଖ କଲେ । ଆଖିରୁ ତାଙ୍କର ଲୁହ ବୋହିଲା । ରାମ ସଉରାକୁ କହିଲେ, ଏତେ ଖୁସିରେ ପୁଅ ବହୂଙ୍କୁ ପଠାଇଲି । ପୁଅକୁ ମୋର ମାରିଦେଲ ?

ମୁଖିଆ ରାମ ସଉରା ନିଜ ଭୁଲ୍ ବୁଝି ପାରିଥିଲା, ସେ ସମୁଧି କଟିଂ ଦେବତାଙ୍କର ହାତ ଧରି କ୍ଷମା ମାଗିଲା । ତାଙ୍କର ପାଦ ତଳେ ପଡ଼ି ବିନତି କଲା ।

କଟିଂ ଦେଖିଲେ, ସମୁଧି ଦୋଷ ପାଇଁ ଅନୁତାପ କରୁଛି । ତାକୁ ଦଣ୍ଡ ଦେଇ ଲାଭ କଣ ? ଅନୁତାପଟା ବଡ଼ ଦଣ୍ଡ । ସେ ସମୁଧି ରାମକୁ ବୁଝାଇ କହିଲେ, ତୁମେ ସମୁଧି ଭଲ କଥା କଲ ନାହିଁ । ଟିକିଏ ଟିକିଏ ରାଗି ଯାଇ ମୋ ପୁଅକୁ ମାରିଦେଲ । ରାଗ ମଣିଷର ବଡ଼ ଶତ୍ରୁ । ସବୁ କଥା ବୁଝି ବିଚାରି କରିବ । ଯାହା ହେବାର ହେଲା । ଏଣିକି ଶାନ୍ତ ହୁଅ ।

ଏହାପରେ କୁଟିଂ ପୁଅର ମଲା ଦେହ ପାଖରେ ବସିଲେ । କହିଲେ, ତୋ ହାତରେ ଧନୁଶର ଥିଲେ କେହି ତୋତେ ପାରନ୍ତ ନାହିଁ । ଶଶୁର ଗୁରୁଜନ ବୋଲି ଭାବି ଧନୁଶର ଧରିଲୁ ନାହିଁ । ମାଡ଼ଖାଇ ମରିଗଲୁ ପଛେ, ଗୁରୁଜନଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦେଲୁ । ଧନୁ ତୋର ପ୍ରିୟ ଥିଲା । ଗୁରୁଜନର ସମ୍ମାନ ପାଇଁ ତାକୁ ବି ଛାଡ଼ିଦେଲୁ । ତୁ ମୋର ଭଲ ପୁଅ । ନାଁ ରଖି ମରିଗଲୁ । ମୁଁ ଆଶୀର୍ବାଦ କରୁଛି; ତୁ

ଏଥର ଆକାଶରେ ଧନୁ ହୋଇ ଦେଖା ଦେଉଥିବୁ । ତୋ ଦେହରୁ ସାତ ରଙ୍ଗ ବାହାରିବ । ତୋର ରୂପ ଦେଖି ତୋତେ ଲୋକେ ପ୍ରଶଂସା କରିବେ । ତୋର ଗୁଣକୁ ଝୁରି ହେବେ । ତୁ ଅମର ହୋଇ ରହିବୁ ।

ସେନ୍ଦ୍ରୁନଠାରୁ କିଛିଂ ଦେବତାଙ୍କର ପୁଅ 'ମାରୁ' ଆକାଶରେ ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁ ହୋଇ ରହିଲା ।

ଆକାଶରେ ଗୋଟିଏ ପାଖରେ ଖରା ଓ ଅନ୍ୟ ପାଖରେ ବର୍ଷା ହେଲେ ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁ ବାହାରେ ।

ମାରୁର ସ୍ତ୍ରୀର ଆଖିର ଲୁହ ବର୍ଷା ହୋଇ ଝରିଲା ବେଳେ, ମାରୁ ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁ ହୋଇ ଦେଖାଦିଏ । ସେ ତା' ସ୍ତ୍ରୀକୁ ବୁଝାଇ କହେ ମୁଁ ଆସିଗଲି । ଆଉ କାନ୍ଦ ନାହିଁ ।

ମାଙ୍କଡ଼ ପେଟ୍ଟି ଲାଲ ହେଲା

ବହୁତ ବର୍ଷ ତଳର କଥା—

ଥରେ ଗୋଟିଏ ବଣରେ ବାଘ ଓ ମାଙ୍କଡ଼ ସଙ୍ଗାତ ବସିଲେ । ସେମାନେ ଏକାଠି ରହିଲେ ଓ ସାଙ୍ଗ ହୋଇ ବୁଲିବୁଲି କଲେ । ବାଘ ପଶୁ ମାରି ଖାଉଥିଲା ଓ ମାଙ୍କଡ଼ ଫଳମୂଳ ଖାଇ ବଞ୍ଚୁଥିଲା ।

କିଛି ଦିନ ପରେ ବାଘର ବାହାଘର ହେଲା । ସେ ବାଘୁଣୀ ସଙ୍ଗରେ ରହିଲା । ମାଙ୍କଡ଼ ଏକୁଟିଆ ରହିଲା । ତଥାପି ସେ ଦୁହେଁ ବଣରେ ସାଙ୍ଗ ହୋଇ ବୁଲିଲେ ।

ଦିନେ ଗଛ ଡାଳରେ ମହୁ ଫେଣା ଦେଖି ବାଘ ଜିଭରୁ ଲାଳ ଗଡ଼ିଲା । ମାଙ୍କଡ଼କୁ କହିଲା, ସଙ୍ଗାତ ମହୁ ଖାଇବାକୁ ମନ ହେଉଛି । ଗଛ ଡାଳକୁ ଦେଖ । ଗଛ ଡାଳରେ ମହୁ ଫେଣା । ତୁମେ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ମହୁ ମିଳିଯିବ ।

ସଙ୍ଗାତ କଥାରେ ମାଙ୍କଡ଼ ଗଛ ଚଢ଼ିଲା । ସେ ଗଛ ଡାଳରୁ ମହୁ ଫେଣା ଛିଣ୍ଡାଇ ଆଣିଲା । ତାହା ଦେଖି ବାଘ ଖୁସି ହେଲା । ତାକୁ ସେ ଦୁହେଁ ବାଘ ଘରକୁ ନେଲେ । ବାଘ ବାଘୁଣୀ ମହୁ ଫେଣାରୁ ମହୁ ବାହାର କରି ବସିଲେ । ମାଙ୍କଡ଼ ଭାବିଲା, ସଫା ସୁତୁରା ହୋଇ ମହୁ ଖାଇବ । ସେ ପାଖ ଝରଣାକୁ ଗାଧୋଇବାକୁ ଗଲା ।

ଏଣେ ବାଘ ବାଘୁଣୀ ଚାଖି ଚାଖି ସବୁ ମହୁ ଖାଇ-ଦେଲେ ।

ମାଙ୍କଡ଼ ଆସି ମହୁ ମାଗିଲା ।

ବାଘ କହିଲା, ସଙ୍ଗାତ ! କିଛି ଭାବ ନାହିଁ । ତୁମ ସଙ୍ଗାତୁଣୀର ମହୁରେ ଭାରି ଶରଧା । ଚାଖୁ ଚାଖୁ ସବୁ ମହୁ ଖାଇ ଦେଲି । କଣ କରିବା ?

ବାଘର କଥା ଶୁଣି ମାଙ୍କଡ଼ ରାଗିଗଲା । କିନ୍ତୁ ମନର ରାଗକୁ ଜଣାଇଲା ନାହିଁ । ଏଣେ ପେଟକରେ ପେଟ କଲୁ-ଥିଲା । ଭାବିଲା, ସୁବିଧା ଦେଖି ପାନେ ଦେବ । ତେବେ ଯାଇ ସେମାନଙ୍କ ମନେ ପଡ଼ିବ ।

କିଛି ଦିନ ପରେ ବାଘ ଏକ ସମ୍ବର ଶିକାର କଲା । ଖୁବ୍ ଶରଧାରେ ତାର କଲିଜାକୁ ଘରକୁ ନେଲା । ବାଘୁଣୀ ଏହା ଦେଖି ଖୁସି ହେଲା । ବାଘ ବାଘୁଣୀ ଠିକ୍ କଲେ, କଲିଜାକୁ ଉପରଓଳି ଖାଇବେ । ତେଣୁ ତାକୁ ସାଇତି ରଖିଲେ । ତା ପରେ ଗାଧୋଇବାକୁ ଝରଣାକୁ ଗଲେ ।

ବାଘ ବାଘୁଣୀ ଗାଧୋଇ ଯାଇଥିଲା ବେଳେ ମାଙ୍କଡ଼ ଆସି ସେମାନଙ୍କ ଘରେ ପହଞ୍ଚିଲା । ଘର ଭିତରେ କଲିଜା ଥିବା ଦେଖି ତାର ମହୁଫେଣା କଥା ମନେ ପଡ଼ିଲା । ଏବେ ସୁଯୋଗ ଆସିଛି । ସେମାନଙ୍କୁ ପାନେ ଦେବ । ଏହା ଭାବି ମାଙ୍କଡ଼ ସମ୍ବର କଲିଜାକୁ ଲୁଚାଇବାକୁ ବସିଲା ।

ଠିକ୍ ଏତିକିବେଳେ ବାଘ ବାଘୁଣୀ ଗାଧୋଇ ସାରି ଘରକୁ ଫେରିଲେ ।

ବାଘ ଘର ମୁହଁରେ କାଶି ଦେଲା ।

ବାଘର କାଶ ଶୁଣି, ମାଙ୍କଡ଼ ସେମାନଙ୍କ ଘର ଛାଡ଼ି ଚାଲିଯିବାକୁ ତରତର ହେଲା । କିନ୍ତୁ ଯାଇ ପାରିଲାନି । ସେ କଲିଜା ଉପରେ ବସିପଡ଼ିଲା । କଲିଜା ଦେହର ରକ୍ତ ମାଙ୍କଡ଼ ପଛରେ ଲାଗିଗଲା ।

ବାଘ ବାଘୁଣୀ ଘର ଭିତରକୁ ପଶିଲେ । ସେମାନେ ଦେଖିଲେ, ମାଂକଡ଼ ସମ୍ବର କଲଜା ଉପରେ ପଡ଼ିଛି । ମାଙ୍କଡ଼ର ମନ କଥାଟା ସେମାନେ ଜାଣି ପାରିଲେ ।

କଲଜାଟା ପୂରାପୂରି ଖରାପ ହୋଇ ଯାଇଛି । ଆଉ ଖାଇ ହେବ ନାହିଁ । ସେମାନେ ଖୁବ୍ ରାଗିଗଲେ ଓ ମାଙ୍କଡ଼କୁ ବାଡେ଼ଇବାକୁ ବାହାରିଲେ ।

ମାଙ୍କଡ଼ ପ୍ରାଣ ବିକଳରେ ଧାଇଁବାକୁ ଲାଗିଲା । କାଳେ ଧରା ପଡ଼ିଯିବ ବୋଲି ପିଠିର ରକ୍ତ ଦାଗ ପୋଛି ପକାଇବ ବୋଲି ବାହାରିଲା । ବଣର ଗଛ ପତ୍ରରେ ନିଜ ପିଠିକୁ ଘଷିଲା । କିନ୍ତୁ ତାର ଭାଗ୍ୟ ଖରାପ, ପିଠିକୁ ଘଷୁ ଘଷୁ ଉପର ଚମ ଉତୁରି ଗଲା ।

ସେହି ଦିନଠାରୁ ମାଙ୍କଡ଼ର ପିଠି ଲାଲ ହୋଇ ରହିଲା ।

ଖରାପ କାମ କରିଥିବାରୁ ଦଶା ଭୋଗିଲା । ●

ନିଆଁ କେମିତି ବାହାରିଲା

ବଡ଼ ଦେବତା ମହାପ୍ରଭୁ ପୃଥିବୀ ତିଆରି କଲେ । ମଣିଷ, ପଶୁ ପକ୍ଷୀ, ଗଛଲତା ସବୁ ତିଆରି କଲେ ।

ସେତେବେଳେ ନିଆଁ ନ ଥିଲା । ମଣିଷମାନେ ସବୁ ଜିନିଷ କଞ୍ଚା ଖାଉଥିଲେ ।

ଦିନେ ମହାପ୍ରଭୁ ଜଙ୍ଗଲରେ ବୁଲୁଥିଲେ । ତାଙ୍କୁ ଭୋକ ଲାଗିଲା । ସେ ହାଲିଆରେ ବାଉଁଶ ବୁଦା ଛାଇରେ ବସିପଡ଼ିଲେ । ଭାବିଲେ କିଛି ଖାଇବେ । ଖାଇଲେ ଭୋକ ମରିବ । ବଳ ଆସିବ ।

ମହାପ୍ରଭୁ ଦୁଇଟି ବାଉଁଶ ଘଷି ନିଆଁ ବାହାର କଲେ । ସେହି ନିଆଁରେ ଖାଇବା ଜିନିଷ ରାନ୍ଧି ଖାଇଲେ । ତା'ପରେ ସେଇଠୁ ଉଠି ଚାଲିଗଲେ ।

ମହାପ୍ରଭୁ ନିଆଁ ଲିଭାଇବାକୁ ଭୁଲି ଯାଇଥିଲେ । ସେହି ନିଆଁ ଲାଗି ଜଙ୍ଗଲ ପୋଡ଼ିଗଲା । ପଶୁପକ୍ଷୀ ଜଙ୍ଗଲ ଛାଡ଼ି ଧାଇଁବାକୁ ଲାଗିଲେ । କେତେ ପଶୁ ନିଆଁରେ ପୋଡ଼ିଗଲେ ।

ନିଆଁ ଆପେ ଆପେ ଲିଭିଗଲା । ନିଆଁ ଲିଭିଲା ପରେ ବଣ୍ଡାମାନେ ଜଙ୍ଗଲକୁ ଗଲେ । ଦେଖିଲେ ଗଛଲତା ସବୁ ପୋଡ଼ି ଯାଇଛି । କେତେ-ପଶୁ ପୋଡ଼ି ହୋଇ ପଡ଼ିଛନ୍ତି ।

ବଣ୍ଡାମାନେ ପୋଡ଼ା ପଶୁମାନଙ୍କୁ ଖାରଗଦା ଭିତରୁ କାଢ଼ି ଆଣିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ଦେହରୁ ଖାର କାଢ଼ି ସଫା କଲେ । ତା ପରେ ତାକୁ କାଟି ଖାଇବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

ପୋଡ଼ା ପଶୁମାଂସ ଖାଇବାକୁ ଖୁବ୍ ଭଲ ଲାଗିଲା । ବଣ୍ଡାମାନେ ଠିକ୍ କଲେ, ଏଥର ପୋଡ଼ା ମାଂସ ଖାଇବେ ।

କିନ୍ତୁ ନିଆଁ ସେତେବେଳେ ଲିଭି ଯାଇଥିଲା । ଭାବିଲେ, ନିଆଁ ପାଇବେ କେଉଁଠୁ ।

ତା ପରେ ସେମାନେ ନିଆଁ ଖୋଜି ବାହାରିଲେ । ବଡ଼ ପାଟିରେ କହିଲେ, ମାଉଁସକୁ ସୁଆଦିଆ କରିଥିବା ଜିନିଷ କେଉଁଠି ଅଛି ? ଆମକୁ ଦେଖା ଦିଅ ।

ନିଆଁ ଆଉ ଏକ ବାଉଁଶ ବୁଦାରେ ଥିଲା । ସେ ବଣ୍ଡାମାନଙ୍କୁ ଦେଖାଦେଲା ।

ବଣ୍ଡାମାନେ ବାଉଁଶ ଘସି ନିଆଁ ବାହାର କଲେ ।

ସେହି ଦିନଠୁ ନିଆଁ ବାହାରିଲେ । ତେଣିକି ଅନ୍ୟ-ମାନେ ନିଆଁ ପାଇଲେ । ଖାଇବା ଜିନିଷ କଞ୍ଚା ନ ଖାଇ ପୋଡ଼ି, ରାନ୍ଧି ଖାଇଲେ ।

ବାଘ ମଣିଷର ବଇରୀ ହେଲା

ବହୁଦିନ ତଳର କଥା—

ବଣ ଭିତରେ କୁଡ଼ିଆ ଘର କରି କନ୍ଧ କନ୍ଧୁଣୀ ରହୁଥିଲେ । ବଣର ଫଳମୂଳ ଆଣି ଖାଉଥିଲେ ।

ଥରେ କନ୍ଧୁଣୀର 'କଲରା' ଖାଇବାକୁ ମନ ହେଲା । ସେ ବଣଯାକ ବୁଲିଲା । କଲରା ଗଛ ପାଇଲା ନାହିଁ । ଶେଷରେ କୁଡ଼ିଆକୁ ଫେରିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଫେରୁ ଫେରୁ ଦେଖିଲା, ବୁଦା ଭିତରେ କଲରା ଗଛଟିଏ ଅଛି । ବୁଢ଼ୀ ଯାଇ କଲରା ତୋଳିଲା ।

ବୁଢ଼ୀ କଲରା ତୋଳୁଛି, ବାଘ ତାକୁ ଦେଖିଲା । ବାଘ ପଚାରିଲା, ମୋ ବଣରେ କିଏରେ ? ମୁଁ ତୋତେ ମାରି ଖାଇବି ।

କନ୍ଧୁଣୀ ଏହା ଶୁଣି କାନ୍ଦି ପକାଇଲା । କହିଲା, ମୋ ପେଟରେ ଛୁଆ । ମୋତେ ମାରିଲେ ପାପ ହେବ ।

ବାଘ ଏହା ଶୁଣି କନ୍ଧୁଣୀକୁ ମାରିଲା ନାହିଁ । କହିଲା ତୋତେ ମାରିବି ନାହିଁ । କଲରା ନେଇ ଘରକୁ ଯାଅ । ପୁଅ ହେଲେ ପାଖରେ ରଖିବୁ । ଝିଅ ହେଲେ ମୋତେ ଦେବୁ । ମୁଁ ଝିଅକୁ ପାଳିବି ।

କନ୍ଧୁଣୀ ବାଘ କଥାରେ ରାଜି ହୋଇ ଫେରିଲା ।

କିଛିଦିନ ପରେ କନ୍ଧୁଣୀର ଝିଅ ହେଲା । କିନ୍ତୁ ତାକୁ ବାଘକୁ ଦେବାକୁ ଡରିଲା । ଝିଅକୁ ନିଜ ଘରେ ଲୁଚାଇ ରଖିଲା ।

ଦୁଇ ବର୍ଷ ପରେ କନ୍ଧୁଣୀର ପୁଅଟିଏ ହେଲା ।

ଝିଅର ନାଁ 'ସୁଲେଇ' । ପୁଅର ନାଁ 'ବୁଧିଆ' ।

ପୁଅ ଝିଅ ବଢ଼ି ବଡ଼ ହେଲେ । ସାଙ୍ଗ ହୋଇ ଖେଳାବୁଲା କଲେ । ସୁଲେଇକୁ ବାର ବର୍ଷ ହେଲା । ବୁଧେଇକୁ ଦଶ ବର୍ଷ ହେଲା ।

ବାଘ ଜାଣିଲା, କନ୍ଧୁଣୀର ଝିଅ ହୋଇଛି । ସେ ଯାଇ କନ୍ଧୁଣୀକୁ ଦେଖାକଲା । କହିଲା, ଝିଅକୁ ଛାଡ଼ । ନ ହେଲେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଖାଇବ ।

କନ୍ଧୁଣୀ ଡରମରି ଝିଅକୁ ଛାଡ଼ିଲା । ତା' ସଙ୍ଗରେ ବୁଧିଆ ବି ଗଲା । ବୁଧିଆ ହାତରେ ଧନୁଶର ନେଇ ଗଲା ।

ବାଘ ତେଣେ ସୁଲେଇର ବାଟ ଚାହିଁ ବସିଥାଏ । ସେ ସୁଲେଇ ଓ ବୁଧିଆକୁ ଦେଖି ଭାରି ଖୁସି ହେଲା । ଦୁଇ ଜଣଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିବ ବୋଲି ଧାଇଁଲା ବେଳେ, ବୁଧିଆ ଧନୁଶର ମାରିଲା । ତହିଁରେ ବାଘର ପେଟ ଚିରି ହୋଇଗଲା । ବାଘ ତଳେ ପଡ଼ି ଛଟପଟ ହେଲା । କହିଲା, ମୋତେ ଭୁଲ ବୁଝି ମାରିଲ । ମୋର ଦୁଇଟି ପିଲା ଅଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ଖେଳିବ ବୋଲି ଡାକିଥିଲି । ତୁମେ ସେ କଥା ବୁଝିଲ ନାହିଁ । ମୋତେ ମାରିଦେଲ । ମୁଁ ମଲା ପରେ ମୋ ପିଲାଙ୍କ କଥା ବୁଝିବ । ଏହା କହି ସାରି ବାଘ ମରିଗଲା ।

ବାଘର କଥା ଶୁଣି ସୁଲେଇ ଓ ବୁଧିଆ ମନ ଦୁଃଖ କଲେ । ସେମାନେ ଘରକୁ ଫେରିଲା ବେଳେ, ବାଘ ଛୁଆ ଦୁଇଟିକୁ ସଙ୍ଗରେ ଆଣିଲେ । ଗୋଟିକର ନାଁ ଦେଲେ

'ସୋନ', ଆରଟିର ନାଁ ଦେଲେ 'ବାନ' । ଫେରିଲା ବେଳେ ବାଟରେ ମୂଷାଟିଏ ଦେଖିଲେ । ତାକୁ ବି ସଙ୍ଗରେ ଆଣିଲେ ।

ବାଟରେ ମୂଷା ସୁଲେଇ ଓ ବୁଧିଆକୁ କହିଲା ମୋତେ ମାରିବ ନାହିଁ । ପାଖରେ ରଖିବ । ବିପଦ ବେଳେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବି ।

ସୁଲେଇ ଓ ବୁଧିଆ ମୂଷା କଥାରେ ରାଜି ହେଲେ ।

× × ×

ସୁଲେଇ ଓ ବୁଧିଆ ମୂଷା ଓ ବାଘ ଛୁଆ ଦୁଇଟିକୁ ସଙ୍ଗରେ ନେଇ ଘରକୁ ଫେରୁ ଫେରୁ ସଞ୍ଜ ହେଲା । ବାଟରେ ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଘରଟିଏ ଦେଖି ଶୋଇଲେ ।

ସେହି ଘରଟି ଗୋଟିଏ ଅସୁରର ଘର ଥିଲା ।

ଅସୁର ରାତିରେ ମଶା ରୂପ ଧରି ସୁଲେଇ ମୁହଁରେ ବସିଲା । ସେ ସୁଲେଇ ମୁହଁରୁ ରକ୍ତ ପିଇଲା ।

ସାନ ବାଘ ଛୁଆ ଶୋଇ ନ ଥିଲା । ସେ ମଶାକୁ ପଚାରିଲା, ସୁଲେଇ ମୁହଁରେ ବସି କଣ କରୁଛୁ ?

ମଶା କହିଲା, ପାଟି କରନାଁ । ଚାଖିବୁ ଯଦି ସୁଲେଇର ରକ୍ତ ଚଖାଇବି । ଖୁବ୍ ମିଠା । ଏହା କହି ସେ ବାଘ ଛୁଆ ମୁହଁରେ ଟୋପାଏ ରକ୍ତ ଦେଲା ।

ସାନ ବାଘ ଛୁଆ ସୁଲେଇର ରକ୍ତ ଚାଖି ଖୁସି ହେଲା । ସେ ମଣିଷ ରକ୍ତ ଚାଖି ନ ଥିଲା । ଏବେ ବୁଝିଲା, ମଣିଷ ରକ୍ତ କେଡ଼େ ମିଠା ।

ମଶା ଏଥର ଅସୁର ରୂପ ଧରିଲା । ସେ ସାନ ବାଘ ଛୁଆକୁ କହିଲା, ସୁଲେଇ ଓ ବୁଧିଆ ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକ । ଏମାନେ ତୋ ମାଆକୁ ମାରିଛନ୍ତି । ଚାଲ, ଏମାନଙ୍କୁ ମାରି ଖାଇବା ।

ଅସୁର କଥା ଶୁଣି ସାନ ବାଘ ଛୁଆ ସୁଲେଇକୁ ମାରି ପକାଇଲା । ଅସୁର ଓ ବାଘ ଛୁଆ ତା' ଦେହର ରକ୍ତ ପିଇଲେ । ତା ପରେ ସାଙ୍ଗ ହୋଇ ବଣକୁ ଚାଲିଗଲେ ।

ବୁଧିଆ ନିଦରୁ ଉଠିଲା । ଦେଖିଲା ଭଉଣୀ ସୁଲେଇ ନାହିଁ । ସାନ ବାଘ ଛୁଆ ବି ନାହିଁ । ପାଖରେ କେତେ ଖଣ୍ଡ ହାଡ଼ ପଡ଼ିଛି ।

ମୂଷା କହିଲା, ସାନ ବାଘଛୁଆ ସୁଲେଇକୁ ମାରି ଦେଇ ବଣକୁ ପଳାଇଛି । ବାଘକୁ ବିଶ୍ୱାସ ନାହିଁ । ଆଉଟାକୁ ମାରି ଦିଅ । ନ ହେଲେ ସେ ଆମକୁ ମାରିଦେବ । ବୁଧିଆ ଧନୁଶର ଧରି ଅନ୍ୟ ବାଘ ଛୁଆକୁ ମାରିବାକୁ ବସିଲା । କିନ୍ତୁ ବାଘ ଛୁଆ ବଣକୁ ପଳାଇଗଲା ।

ସେହି ଦିନଠାରୁ ବାଘ ମଣିଷଙ୍କ ପାଖରେ ରହିଲା ନାହିଁ । ସେ ବଣରେ ରହିଲା । ସୁବିଧା ଦେଖି ମଣିଷଙ୍କୁ ମାରି ଖାଇଲା ।

ସେହି ଦିନଠାରୁ ବାଘ ମଣିଷର ବଇରୀ ହେଲା । ସୁଯୋଗ ପାଇଲେ ତାକୁ ଶିକାର କଲା । ଜୀଅନ୍ତା ପାଇଲେ ପିଞ୍ଜରାରେ ରଖିଲା ।

ଦୁଇ ଭଉଣୀ କଥା

ଅନେକ ଦିନ ହୋଇଗଲାଣି –

ମୟୂରଭଞ୍ଜ ଅଞ୍ଚଳର 'ଚଣ୍ଡିଦା' ଗାଁରେ ସାନ୍ତାଳ ବୁଢ଼ାଟିଏ ରହୁଥିଲା ।

ଦୁଇ ଝିଅ ନିତିଦିନ ବଣକୁ ଯାଆନ୍ତି । ଫଳମୂଳ ଆଣି ଘରକୁ ଫେରନ୍ତି । ଘରକୁ ଆସି ସବୁ କାମ କରନ୍ତି ।

ଦିନେ ସେମାନେ ପଥର ଚଟାଣରେ ଧାନ ଶୁଖାଇଲେ । ପାଖରେ ଥିବା ଗଛ ଛାଇରେ ବସି ରହିଲେ । ଏତିକିବେଳେ କୁଆଟିଏ ଉଡ଼ି ଆସି ଗଛ ଡାଳରେ ବସିଲା । ତା ଥଣ୍ଟରେ ପାଚିଲା କେନ୍ଦୁ ଥାଏ । ତାର ବାସନା ସବୁଆଡ଼େ ମହକି ଉଠୁଥାଏ ।

ଦୁଇ ଝିଅ ପାଚିଲା କେନ୍ଦୁ ଖାଇବାକୁ ମନ କଲେ ।

ଠିକ୍ ସେତିକିବେଳେ କାଉ ଥଣ୍ଟରୁ ପାଚିଲା କେନ୍ଦୁଟି ଖସି ପଡ଼ିଲା । ଦୁଇ ଭଉଣୀ ତାକୁ ଗୋଟାଇ ଆଣି ଖାଇଲେ । ଖୁବ୍ ମିଠା ଲାଗିଲା । କାଉକୁ ପଚାରିଲେ, କେନ୍ଦୁ କେଉଁ ଗଛରୁ ଆଣିଲୁ ? ଆମକୁ ସେ ଗଛ ଦେଖାଇଦେ ।

କାଉ ରାଜି ହେଲା । ସେ ଆଗେ ଆଗେ ଉଡ଼ିଲା । ଦୁଇ ଭଉଣୀ ତା ପଛେ ପଛେ ଚାଲିଲେ । ସେମାନେ ଅନେକ ବାଟ ଗଲେ । କେତେ ବଣ, ପାହାଡ଼, ଝରଣା ଡେଇଁ ଗଲେ । ଯାଉ ଯାଉ ଦୁଇ ଭଉଣୀ ଥକି-ଗଲେ । ସେମାନେ ଗୋଟିଏ ଗଛ ତଳେ ବସି ହାଲିଆ

ମାରିଲେ । କୁଆ ଗଛ ଡାଳରେ ବସି ଅପେକ୍ଷା କଲା । ତା'ପରେ ପୁଣି ଚାଲିଲେ ।

ଯାଉ ଯାଉ ଆଉ ଗୋଟିଏ ବଣ ପଡ଼ିଲା । ବଣ ଭିତରେ ସୁଆଦିଆ କେନ୍ଦୁ ଗଛ ଥିଲା । କୁଆ ଯାଇ ତାର ଉପରେ ବସିଲା । ଗଛରେ ଫଳ ପୂରିଥାଏ । ଦୁଇ ଭଉଣୀ ତାର ଫଳ ଖାଇ ଖୁସି ହେଲେ ।

କେନ୍ଦୁ ଖାଇବା ପରେ ବଡ଼ ଭଉଣୀକୁ ଶୋଷ କଲା । ସେ ତାର ସାନ ଭଉଣୀକୁ ପାଣି ପାଇଁ ପଠାଇଲା । ସାନ ଭଉଣୀ ପତର ଠୁଙ୍ଗା ଧରି ପାଣି ଆଣିବାକୁ ଗଲା ।

ବଡ଼ ଭଉଣୀ ଅନେଇ ବସିଛି, ବଣରୁ ମହାବଳ ବାଘ ଆସିଲା ଓ ତାକୁ ଖାଇଦେଲା । ସେତେବେଳେ ବଡ଼ ଭଉଣୀ ମନ ଦୁଃଖରେ ଗାଉଥାଏ—

"ମୋତେ ଶୋଷ ଲାଗିଲା
ସାନ ଭଉଣୀକୁ ପାଣି ପାଇଁ ପଠାଇ ଦେଲି ।
ସାନ ଭଉଣୀ ଫେରି ନାହିଁ ।
ବାଘ ଆସି ମୋତେ ଖାଉଛି ।
ଆଆଲୋ ସାନ ଭଉଣୀ,
ଆଉ ଜନମରେ ଦେଖା ହେବ ।"

ବଡ଼ ଭଉଣୀର ଏ ଗୀତର ଲହରି ବଣ ଭିତରେ ଭାସି ବୁଲିଲା ।

ସାନ ଭଉଣୀ ପାଣି ନେଇ ଫେରିଲା । ଦେଖିଲା, କେନ୍ଦୁଗଛ ତଳେ ବଡ଼ ଭଉଣୀ ନାହିଁ । ବଡ଼ ଭଉଣୀର ହାଡ ଓ ମୁଣ୍ଡର ବାଳ ପଡ଼ିଛି । ଠିକ୍ ଏତିକି ବେଳେ ବଡ଼

ଭଉଣୀର କାନ୍ଦଣା ଗୀତ ଭ୍ରସି ଆସିଲା । ସାନ ଭଉଣୀ ସବୁ କଥା ବୁଝିଗଲା । ସେ ଜାଣିଲା, ଭଉଣୀକୁ ବାଘ ଖାଇ ଦେଇଛି ।

ଏତିକିବେଳେ କେନ୍ଦୁଗଛ ମୂଳେ ବାଘର ରଡ଼ି ଶୁଭିଲା । ସାନ ଭଉଣୀ ଜୀବନ ଡରରେ କେନ୍ଦୁଗଛକୁ ଚଢ଼ିଗଲା । ଗଛ ଉପରେ ସାତ ଦିନ ସାତ ରାତି ରହିଲା ।

ସାତ ଦିନ ପରେ ବାଘ ଚାଲିଗଲା ।

ଯୋଗକୁ ଦୁଇଜଣ ଗଉଡ଼ ଯୁବକ ସେଠାକୁ ଆସିଲେ । ସେତିକିବେଳେ ସାନ ଭଉଣୀ କେନ୍ଦୁଗଛରେ ବସି କାନ୍ଦୁଥାଏ । ଦୁଇ ଯୁବକ ତାକୁ ଆଦର କରି ଡାକିଲେ । ସାନ ଭଉଣୀ ଭରସା ପାଇ ଗଛରୁ ତଳକୁ ଆସିଲା ।

ସାନ ଭଉଣୀର ରୂପ ଦେଖି ଦୁଇ ଜଣଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ ତାକୁ ବିବାହ କରିବାକୁ ମନ କଲା । ସାନ ଭଉଣୀ ରାଜି ହେବାରୁ ସେ ଦୁହିଁଙ୍କର ବାହାଘର ହେଲା ।

—ଦୁଇ—

କିଛି ଦିନ ପରେ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଘଟଣା ଘଟିଲା ।

ବଡ଼ ଭଉଣୀର ଖପୁରି ହାଡ଼ରୁ ଗୋଟିଏ ଲାଉଗଛ ବାହାରିଲା । ଲାଉ ଲଟାରେ ବଡ଼ ଲାଉଟିଏ ଫଳିଲା । ତାହା ଗଛରେ ପାଚି ଲାଖି ରହିଲା ।

ପୁଣି ତାର ମୁଣ୍ଡ ବାଳରୁ ବାଉଁଶ ବୁଦା ବାହାରିଲା ।

ସାନ ଭଉଣୀକୁ ବାହା ହୋଇଥିବା ଗଉଡ଼ ଯୁବକ ଓ ତାର ସାଙ୍ଗ ବଣକୁ ଆସିଥିଲେ । ବଣ ଭିତରେ ଲାଉ

ଲଟାରେ ପାଚଲା ଲାଉ ଓ ତା ପାଖରେ ଭଲ ବାଉଁଶ ଦେଖିଲେ । 'କେନ୍ଦରା' କରିବାକୁ ଲାଉ ତୋଳିଲେ ଓ ତାର ବେଣ୍ଟ ଓ ବଇଁଶୀ କରିବାକୁ ବାଉଁଶ କାଟି ଘରକୁ ନେଲେ ।

କେନ୍ଦରା ଓ ବଇଁଶୀ ତିଆରି ହେଲା । ତାକୁ ବଜାଇଲା ବେଳେ ବଡ଼ ଭଉଣୀର ମଲା ବେଳର ଗୀତ ଶୁଭିଲା ।

ଦୁଇ ଗଉଡ଼ ଯୁବକ ଏ ଗୀତ ଶୁଣି କାବା ହେଲେ ।

କିନ୍ତୁ ସାନ ଭଉଣୀ ସେ ଗୀତ ଶୁଣି ସବୁ କଥା ବୁଝି-ଗଲା । ସେ ଜାଣିଲା ବଡ଼ ଭଉଣୀ ତାକୁ ଛାଡ଼ି ରହି ପାରୁ ନାହିଁ । ତାର ପାଖରେ ଲୁଚି ରହିଛି ।

ବାହା ହୋଇ ନ ଥିବା ଗଉଡ଼ ଯୁବକ ସେହି କେନ୍ଦରା ଓ ବଇଁଶୀକୁ ନିଜ ଘରେ ରଖିଥାଏ । ସେ ଦେଖେ, ସେ ନଥିଲା ବେଳେ, କିଏ ଜଣେ ଆସି ତାର ଘର କାମ ସବୁ କରି ଦେଉଛି । ଘର ଲିପା ପୋଛା କରୁଛି । ଜିନିଷସବୁ ସାଇତି ରଖୁଛି । ଦିନେ ସେ ତାର ସାଙ୍ଗ ଘରକୁ ଯାଇ ଏ କଥା କହିଲା ।

ଏହା ଶୁଣି ସାନ ଭଉଣୀ ଭାବିଲା, ବଡ଼ ଭଉଣୀ ନିଶ୍ଚୟ ସେ ଘରେ ଲୁଚିଛି । ବଡ଼ ଭଉଣୀକୁ ଭେଟିବ ବୋଲି ସେ ଯାଇ ଲୁଚି ରହିଲା ।

ସତକୁ ସତ ଦିନେ କେନ୍ଦର ଭିତରୁ ବଡ଼ ଭଉଣୀ ବାହାରିଲା । ସେ ସବୁ ଘର ଲିପା ପୋଛା କଲା ଓ ଜିନିଷ ସଜାଇ ରଖିଲା ।

ସାନ ଭଉଣୀ ଭାରି ଖୁସି ହେଲା । ଲୁଚିବା ଜାଗାରୁ ବାହାରି ଆସି ବଡ଼ ଭଉଣୀକୁ ଜାବୁଡ଼ି ଧରିଲା । କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି କହିଲା, ତୁ ଆଉ କୁଆଡ଼େ ଯା' ନାଇଁ । ମୋ ପାଖରେ ରହ ।

ବଡ଼ ଭଉଣୀ ବି ଅନେକ କାନ୍ଦିଲା । କହିଲା, ମୋର ସୁନା ଭଉଣୀଟା ପରି ! ଆଉ କାନ୍ଦନା । ତୋତେ ଛାଡ଼ି ଯିବି ନାହିଁ ।

ଠିକ୍ ଏତିକି ବେଳେ ବାହା ହୋଇ ନଥିବା ଗଉଡ଼ ଯୁବକ ସଙ୍ଗରେ ସାନ ଭଉଣୀର ସ୍ୱାମୀ ସେହି ଘରକୁ ଆସିଲା । ଦୁଇ ସାଙ୍ଗ ନୂଆ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକକୁ ଦେଖି ବାଇା ହେଲେ ।

ସାନ ଭଉଣୀ ତା' ବଡ଼ ଭଉଣୀର ସବୁ କଥା କହିଲା । ଏହା ଶୁଣି ବାହା ହୋଇ ନ ଥିବା ଗଉଡ଼ ଯୁବକ ବଡ଼ ଭଉଣୀକୁ ବାହା ହେବାକୁ ମନ କଲା । ଦୁହିଁଙ୍କର ଖୁସି ରାଜିରେ ବାହାଘର ହେଲା ।

ଦୁଇ ଭଉଣୀ ଭାରି ଖୁସି ହେଲେ । ସେମାନେ ପାଖରେ ପାଖରେ ରହିଲେ । ସେ ଦୁହେଁ ପୁଅ, ଝିଅ, ନାତି ନାତୁଣୀ ଦେଖିଲେ । ସ୍ନେହ ଦୁହିଙ୍କୁ ଏକାଠି କଲା ।

